

Kinder Torah

Bamidbar

בס"ד

Grab Every Mitzvah

"Imma, I'm home from school!"

"Shalom, Chaim! How was your day?"

"Great, Imma! Do you have a mitzvah for me to do?"

Chaim's mother thinks for a moment.

"How about helping me set the table for lunch?"

"Great! Thank you, Imma. How about another mitzvah?"

Chaim's mother is thrilled with her son's eagerness to do mitzvos.

"Chaim, make your blessings on the food loud, clear, and with great *kavannah*."

"Fine, Imma!"

"Chaim, it makes me so happy to see your motivation to do mitzvos. Did your teacher give you some inspirational words today?"

"He surely did, Imma. Today is *Rosh Chodesh Sivan*. Shavuos is coming in five more days. This is our last chance to prepare ourselves."

"I see. Did he elaborate on what we are preparing for?"

"Yes, Imma – *Kaballas HaTorah*. Our *minhagim* reflect that we are in the final stages of preparation. These days we do not say *tachanun*, since it is a prayer omitted on happy days, and those who have not taken haircuts until now are permitted to take them. However, the most important preparation is demonstrating to Hashem our eagerness to learn His Torah and fulfill His mitzvos. He gives the Torah to those who cherish it. Therefore, the more love we have for Torah and mitzvos, the more of the Torah He will give to us."

"That is very moving, Chaim. If I may, I would like to add something to what you just said. The *Nesivos Shalom* points out that *Rosh Hashanah* is the *Yom Ha'din*, the Day of Judgment, for all of Hashem's creations. *Parnassa*, health, birth, death, and all physical concerns are judged and decided on *Rosh Hashanah*. Therefore, that day requires a long preparation period – the month of *Elul* – to ready ourselves for the great judgment.

"Similarly, *Shavuos* is the *Yom Ha'din* for *ruchnius* (spiritual concerns). On that awesome day, our Torah learning, *tefillah*, *gemilus chassadim*, and indeed all our mitzvos are judged. We must still do *hish-tadlus*, that is, make our efforts, in these areas throughout the year. However, success in *ruchnius* is in Hashem's hands,

and He makes His decisions on the day of *Shavuos*. Therefore, these final days of preparation are very important. The day of *Shavuos* itself is even more important. Hashem judges a person as he is on that day. If you make an all out effort to learn Torah and do mitzvos every possible moment of *Shavuos*, *b'ezras Hashem* you will be rewarded with a year rich in spiritual success.

"Really, Imma. I must get busy learning Torah. I don't want to miss a minute!"

"Chaim, with an attitude like that, you are sure to be blessed with a wonderful *din* this *Shavuos*."

"Amen!"

Kinderlach . . .

These days are the final days of Sefiras HaOmer. Do you remember when we began, the second night of Pesach, almost seven weeks ago? We have all worked hard since then, preparing ourselves for Kaballas HaTorah. The end of an undertaking is the most important part, because it brings the project to completion. This is your chance to make a strong finish, kinderlach. Show Hashem how much you love His Torah and mitzvos. He will reward you with a wonderful Kaballas HaTorah.

Lessons from the Desert

Rav Zalman Sorotzkin delivers a stirring message in his introduction to *Sefer Bamidbar*. He begins with a question. Why did the *Bnei Yisrael* need to spend forty years in the *Midbar*? They could have gone straight into *Eretz Yisrael*. Isn't the fastest and straightest path the best way to go? Not necessarily. Hashem showed that the roundabout way was better right at the outset. He did not lead them through the land of the *Pelishtim*, because it presented a spiritual danger. Rather, He chose the roundabout route through the desert,

a land free of *tumah* (impurity).

Similarly, after *Matan Torah*, they could have gone straight into *Eretz Yisrael*. However, the land was full of idol worship and immorality. They would not have withstood the test and would have returned to the sins they committed as slaves in *Mitzrayim*. Therefore, they needed forty years of isolation in the *Midbar*, surrounded by *Annanei Kovod* (Clouds of Glory), and accompanied by the *Shechina* (Divine Presence). There they learned Torah and strengthened their *emunah* until they were ready to enter the *Promised Land*.

The years in the *Midbar* also promoted unity. At *Matan Torah*, all were united as never before "like one man with one heart" (*Rashi* – *Shemos* 19:2). Subsequently, they all lived under one roof – the *Annanei HaKovod*, and ate from one table (so to speak) – Hashem's table. He served them all *mun* from heaven, and water from a miraculous well. This rooted a deep love between them. We see this unity expressed by the fact that after the forty years in the desert, no one challenged the *malchus* of *Yehoshua* or the *kehuna* of *Elazar*.

And so, in our days, when we are wandering in the "desert" of the *golus* among the nations, we can learn the lessons of the *Midbar* – to promote unity amongst ourselves, learn Torah and be strong in *emunah* without any of the distractions of the outside world. In the merit of this, we hope to see *Mashiach* speedily in our days, amen.

Kinderlach . . .

Rav Sorotzkin advises us to learn the book of Bamidbar well. It contains the mistakes that our ancestors made, and the suffering that resulted. We can learn from their mistakes, and stay on the straight path – to learn Torah as if nothing else existed in the world. To trust in Hashem with an unshakable emunah. To live in peace and harmony with our family members, neighbors, teachers, classmates, and all of our acquaintances. When we are united under the banner of the Torah, listening to the voice of Hashem, we will merit to hear the voice of the shofar, announcing the coming of Mashiach.

והגדת לבנר

פרשת במדבר

לחטוף מצוות

מן המדבר

הרב זלמן סורוצקין מעביר לנו מסר חשוב מאוד בהקדמתו לספר במדבר. הוא שואל: מדוע היו בני ישראל צריכים ללכת במדבר ארבעים שנה? הרי הם יכלו ללכת הישר לארץ ישראל. האם אין זו הדרך המהירה והישרה ביותר ללכת בה? לא בהכרח. עוד לפני קריעת ים סוף הראה לנו ה' שהדרך העקיפה טובה יותר. הוא לא רצה להנחות את העם דרך ארץ פלשתים בשל הסכנות הרחניות הטמונות בכך. במקום זה, הוא בחר בדרך הארוכה יותר, דרך המדבר, שהיא ארץ נקייה מטומאה.

בדומה לכך, לאחר מתן תורה, הם יכלו להיכנס מיד לארץ ישראל. אך הארץ היתה מלאה בעבודה זרה ובחטאים אחרים. במצב כזה הם לא היו עומדים בניסיון, והיו חוזרים לדרכם הלא טובה, כפי שהורגלו לה כעבדים במצרים. לפיכך, הם היו זקוקים לארבעים שנות התבודדות במדבר, כשהם מוקפים בענני הכבוד ומלווים בשכינה. שם הם למדו תורה וחזיקו את אמונתם, עד שהיו מוכנים להיכנס לארץ המובטחת.

השנים במדבר גם גיבשו את העם. במתן תורה הכל התאחדו "כאיש אחד בלב אחד" (רש"י, שמות י"ט ב'). לאחר מכן, הם חיו כולם ב"בית" אחד – שגגו היה מורכב מענני הכבוד – אכלו משולחן אחד (כביכול) – שולחנו של הקב"ה. הוא הוריד להם מן השמיים, והוציא להם מים מבאר נסית. כל זה השריש בלבם אהבת אחים חזקה ועמוקה. אנו רואים ביטוי לאחוה זו בכך שלאחר ארבעים שנה במדבר, אף אחד לא חלק על מלכותו של יהושע או על כהונתו של אלעזר.

וכך, בימים אלה, כאשר אנו מסתובבים ב'מדבר' של גלות בין העמים עלינו ללמוד את הלקחים של המדבר – לעודד אחדות בינינו, ללמוד תורה ולהתחזק באמונה בלי כל הדברים המסיחים את הדעת שבעולם מסביבנו. ובזכות זו, נקווה לראות בביאת המשיח, במהרה בימינו, אמן.

"אמא, חזרתי הביתה!"
"שלום, חיים! איך עבר עליך היום?"
"נהדר, אמא! האם יש לך מצווה שאני יכול לעשות?"
אמו של חיים מהרהרת לרגע.

"אולי תעזור לי לערוך את השולחן לארוחת צהריים?"
"נהדר! תודה לך, אמא! אולי יש לך עוד מצווה?"
אמו של חיים שמחה מאוד בלהיטותו של בנה לקיים מצוות.

"חיים, אמור את הברכות בקול רם וברור, ובכוונה גדולה."
"טוב מאוד, אמא!"

"חיים, אני כה שמחה ברצונך לקיים מצוות. האם המורה אמר לכם דברי התעוררות היום?"
"בהחלט כן, אמא. היום הוא ראש חודש סיוון. חג השבועות יהיה בעוד חמישה ימים. זוהי ההזדמנות האחרונה שלנו להכין את עצמנו."
"אני מבינה. האם הוא אמר לכם למה אנחנו מכינים את עצמנו?"

"כן, אמא – לקבלת התורה. המנהגים שלנו משקפים את העבודה שאנחנו בשלבים הסופיים של ההכנות. בימים אלה אין אומרים תחנון, מכיוון שזוהי תפילה שאיננה נאמרת בימים של שמחה, ואלה שעדיין לא הסתפרו מותרים כעת להסתפר. אך ההכנה החשובה ביותר היא להראות לה' כמה חפצים אנו ללמוד את תורתו ולקיים את מצוותיו. הוא נותן את התורה לאלה המוקירים אותה, ולפיכך, ככל שנהאב יותר את התורה ואת המצוות, כך נקבל יותר מן התורה."
"הרשה לי, חיים, להוסיף משהו על דבריך הכל-כך נכונים. הנהיבות שלום אומר שראש השנה הוא יום הדין לכל ברואי עולם. פרנסה, בריאות, לידות ומוות, וכל העניינים גשמיים של העולם נידונים ונקבעים בראש השנה. לפיכך ישנה תקופת הכנה ארוכה למדי ליום זה – חודש אלול, שבו אנחנו מכינים עצמנו ליום דין זה."

"בדומה לכך, חג השבועות הוא יום הדין לעניינים הרוחניים שלנו. ביום נשגב זה, לימוד התורה שלנו, תפילה, גמילות חסדים ובכלל – כל המצוות שלנו, עומדים למשפט. עלינו, אמנם, לעשות השתדלות בתחומים אלה לאורך כל השנה; אך ההצלחה ברוחניות היא בידי ה', וחג השבועות הוא היום שבו קובע את שיהיה בתחום זה. לכן, ימים אחרונים אלה של הכנה הם חשובים מאוד. וחג השבועות עצמו הוא חשוב עוד יותר. ה' דן את האדם כפי שהוא באותו יום. אם תשקיע מאמץ עילאי ללמוד תורה ולקיים מצוות בכל רגע ורגע בחג השבועות, בעזרת ה' תזכה לשנה עשירה בהצלחה ברוחניות."

"באמת, אמא. עלי לגשת מיד ללמוד תורה. אינני רוצה להפסיד אפילו דקה אחת!"
"עם גישה כזו, חיים, אין ספק שתתברך בדין בחג השבועות הזה."
"אמן!"

ילדים יקרים...

הרב סורוצקין מייחץ לנו ללמוד היטב את ספר במדבר. בספר זה מסופרים השגיאות שעשו אבותינו, והסבל שסבלו כתוצאה מכך. אנו יכולים ללמוד משגיאותיהם, וללכת בדרך הישר – ללמוד תורה, כאילו לא קיים דבר אחר בעולם. לבטוח בה' באמונה בלתי מעורערת. לחיות בשלום ובאחוה עם בני משפחתנו, שכנינו, מורינו, חברינו לכיתה וכל מכרינו. כאשר אנו נצמד באחדות בדרך התורה ונשמע בקול ה' נזכה לשמוע את קול שופרו של משיח.

ילדים יקרים...

הימים האלה הם הימים האחרונים של ספירת העומר. האם הנכם זוכרים את ראשית הספירה, בלילה השני של פסח, לפני כמעט שבעה שבועות? כולנו עמלנו קשות מאז ועד היום, והכנו את עצמנו לקבלת התורה. סיומו של מבצע זה הוא החשוב ביותר, מכיוון שהוא החתימה שלו. הנה הזדמנות לסיים בצורה טובה, ילדים יקרים. הראו לה' כמה אתם אוהבים את תורתו ואת מצוותיו, והוא יגמול לכם בקבלת תורה מרוממת.